

Hồi 4

Mưa to gió lớn rớt cuộc rồi cũng qua, mặt biển đã hồi phục lại vẻ yên tĩnh, hình như chẳng có chuyện gì đã xảy ra cả, nhưng không biết bao nhiêu sinh mạng đã bị chôn vùi vào trong đáy biển sâu.

Trên mặt biển những miếng ván thuyền gãy vụn đang trôi lênh bênh, còn có đủ các thứ các dạng không ai có thể tưởng tượng được, nhưng bây giờ làm như là đồng xương tàn bị biển cả nhỏ ra, trông thật bi thương tuyệt vọng không thể nào tả xiết.

Trải qua không biết bao lâu, mới có một người từ từ nổi lên mặt nước, chính là Lục Tiểu Phụng.

Chàng vẫn còn sống.

Đây không phải là vận khí chàng tốt hơn người khác, mà là vì con người của chàng đã qua bao nhiêu truôi mài, sức chịu đựng sự đau đớn của chàng đã đến mức không ai tưởng tượng được.

Một thứ gì bóng loáng đang trôi qua trước mặt, chàng thò tay ra chụp lấy, thì ra là một ống bô làm bằng đồng.

Chàng bật cười.

Trong giờ phút như vậy chàng còn cười lên được, thật tình đã là điều khó ai tưởng tượng ra.

Nhưng không cười thì sao bây giờ ? Khóc thì được gì ? Nếu cứu được bao nhiêu người đã cùng chung hoạn nạn với mình, chàng sẽ tình nguyện khóc từ bây giờ cho đến hết ngày.

Hiện tại mặt biển không có người nào khác, ngay cả người chết cũng không thấy.

Dù tất cả mọi người đều chết đuối hết, thì ít nhất cũng có xác chết nổi lên đâu đây chứ.

- Không chừng bọn họ còn chưa nổi lên.

Lục Tiểu Phụng hy vọng tìm được vài người sống sót, hy vọng tìm thấy lão hồ ly, Ngưu Nhục Thang, Nhạc Dương... Có điều chàng tìm không ra.

Người có mặt trên chiếc thuyền hình như đã bị biển cả nuốt trọn, ngay cả xương cốt cũng không nhả ra.

Lúc này người chàng tẩu xảo bị một khúc lòi thuyền còn sót lại đụng vào, không những vậy còn hôn mê bất tỉnh một khoảng thời gian, không lẽ chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, có người lại cứu bọn họ đi hết cả ?

Chàng hy vọng như vậy, chàng thà một mình mình chết, chỉ tiếc là chàng cũng biết, nhất định không thể có chuyện đó. Không ai liệu trước được giông bão ùn ùn lại, lại càng không ai liệu được chiếc thuyền này sẽ bị ngộ nạn. Trong trận mưa gió kinh hồn đó, chẳng ai quanh quẩn trên mặt biển chờ có người để cứu.

Lục Tiểu Phụng bỗng sực nhớ tới Nhạc Dương, nhớ lại biểu tình kỳ dị trong ánh mắt của y:

- Bây giờ ngươi đã biết, tại sao ta nhất định không để cho ngươi đi chiếc thuyền này.

Không lẽ y quả thật biết rằng chiếc thuyền này sẽ bị chìm sao? Vì vậy y mới tính cứu Lục Tiểu Phụng, bởi vì Lục Tiểu Phụng đã từng cứu y mấy lần.

Nhưng tại sao y lại muốn đi chiếc thuyền này? Không lẽ y vốn đang đi tìm cái chết?

Nếu y quả thật muốn chết, đã chết từ lâu rồi, ít ra cũng đã chết đi tám lần.

Những nghi vấn đó bây giờ vĩnh viễn không còn ai có thể giải đáp cho, Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước tự mình giải thích:

- Gã tiểu tử này nhất định muốn nói cho mình tức chơi, y có phải thần tiên đâu mà biết trước ba ngày sau đó chiếc thuyền này sẽ lật.

Hiện tại Lục Tiểu Phụng có thể suy tư thoải mái, bởi vì chàng đang ngồi trên một vật rất an toàn chắc chắn.

Chàng đang ngồi trên một pho tượng Phật.

Pho tượng Phật cao một trượng, tẩu xảo lại là ông Phật Di Lặc có cái đầu to nhất, nằm úp xuống trên mặt nước, như một chiếc thuyền nhỏ.

Chỉ tiếc là trên chiếc thuyền nhỏ này không có rượu mạnh, ngay cả nước lã trứng gà luộc cũng chẳng có.

- Lần tới ngươi rớt xuống biển, chỉ có một thứ ngươi ăn được, đó là thịt của ngươi.

Lục Tiểu Phụng quả thật muốn cắt thử miếng thịt trên người mình ra nếm xem, chàng bỗng phát giác mình đang đói muốn chết đi được.

Phóng tầm mắt ra xa, chỉ có biển và trời, một khoảng mênh mông vô bờ bến.

Cái cảnh tượng ấy tuy rất đẹp, chỉ tiếc là cảnh tượng có đẹp bao nhiêu cũng không làm cho no cái bụng đã trải qua một cơn sóng gió, quanh đó, không có cả bóng dáng một con cá, con cá duy nhất chàng thấy được là cá gỗ.

Lớn có nhỏ có, đủ các thứ các dạng cá gỗ, đang theo dòng nước trôi qua trước mặt chàng.

Chỉ tiếc là chàng không nghĩ đến chuyện tụng kinh.

... Nếu các hòa thượng gặp phải bao nhiêu đó cá gỗ, trong lòng không biết sẽ nghĩ sao ? Có phải cũng hy vọng rằng cá gỗ sẽ trở thành cá thật có xương có thịt không ?

Trong biển hình như có một luồng nước ngầm, kéo những đồ cá gỗ và tượng Phật đi về phía trước. Phía trước là đâu ?

P phía trước vẫn là biển, biển cả vô bên vô bờ vô tình cảm. Dù mặt biển vẫn cứ yên lặng như thế, dù tượng Phật Di Lạc đang cười toe toét miệng đưa người qua Tây thiên, Lục Tiểu Phụng cũng đã hết chịu nổi.

Chàng không phải là người làm bằng gỗ, chàng muốn ăn, không ăn là phải chết đói, không chết đói cũng chết khát.

Bốn bề đều là nước, một người như vậy mà chết khát, không phải là chuyện châm biếm nực cười quá hay sao ?

Nhưng Lục Tiểu Phụng ngay cả cười cũng cười không muốn nổi, cặp môi của chàng đã khô queo, hầu như muốn cúi xuống uống tí nước biển.

Hoàng hôn đã qua, màn đêm buông xuống, một đêm dài đằng đằng trôi qua, mặt trời lại mọc.

Cũng không biết trải qua bao lâu, chàng đã hầu như hôn mê hoàn toàn, nhin không nổi uống một ngụm nước biển, rồi sau đó bắt đầu nôn mửa ra, rồi không biết nôn bao lâu nữa, hình như ngay cả ruột cũng muốn nôn hết ra.

Trong cơn mê, hình như chàng đã lọt vào trong một cái lưới khổng lồ, cái lưới đang từ từ thu lại, thu chặt lại rồi kéo lên cao.

Người của chàng hình như cũng đang bị kéo lên cao, sau đó quả thật hôn mê luôn.

Thật tình chàng không thể tưởng tượng ra, lần này mình mê man rồi, có còn tỉnh lại được hay không, lại càng không tưởng tượng được mình tỉnh dậy xong, sẽ đến nơi nào.

Lúc Lục Tiểu Phụng tỉnh lại, chàng thấy mình đã đến cảnh tiên.

Ánh mặt trời sáng lạn, bãi cát trắng phau mịn màng, nước biển xanh biếc một màu, sóng vỗ nhẹ vào bờ mang theo những bọt nước mát mẻ xinh xắn, trời một màu xanh ngát không vẫn một tí mây, khắp nơi cây cỏ xanh rì.

Đây không phải là cảnh tiên còn là gì nữa ?

Người còn sống làm sao vào được cảnh tiên!

Lục Tiểu Phụng vẫn còn sống đó, nhân gian cũng có cảnh tiên, nhưng chàng không dám tin đây là sự thật, những chuyện xảy ra từ lúc chàng nằm trong khoang thuyền cho đến bây giờ, hiện tại ngồi nghĩ lại mà ngỡ như là một giấc mộng dữ.

Pho tượng Di Lạc đang toét miệng cười cũng nằm lăn trên bãi cát gàn đó, trải qua bao nhiêu tai nạn, pho tượng vẫn còn ôm bụng cười ha hả.

Lục Tiểu Phụng hẳn học trừng mắt nhìn pho tượng:

- Bao nhiêu người đi theo ngươi đều chết sạch, ngươi còn ôm bụng ở đó cười, ngươi là thứ BỒ Tát phương nào ?

Bồ Tát, chẳng qua là dùng gỗ khắc ra, người ta sống chết thế nào, y cũng chẳng cần biết, người ta mắng y, y cũng chẳng nghe. Lục Tiểu Phụng lại thở ra:

- Ngươi đối người ta tuy bất nghĩa, nhưng dù gì cũng đã cứu ta, ta không nên chửi mắng ngươi mới phải.

Tai nạn đã qua, người còn sống sót duy nhất chỉ có một mình chàng, trong lòng chàng không biết nên mừng rỡ hay buồn bã ? Người khác không biết, mà chàng cũng không cách nào nói cho ai nghe, hình như đành phải xem tượng gỗ là bạn bè đã cùng qua cơn hoạn nạn với nhau.

Nếu người nào đã trải qua những kinh nghiệm như vậy, cũng sẽ biến thành thế thôi.

Hiện tại, tuy chàng còn sống đó, về sau có còn sống thêm được bao lâu, ngay cả chính chàng cũng không chắc chắn.

Trời đất mênh mông, một người đến một nơi xa lạ hoàn toàn như thế này, dù có là cảnh tiên đi chăng nữa, cũng chịu không muốn nổi.

Chàng chập choạng một hồi cũng bò dậy được, điều đầu tiên chàng nghĩ tới là nước.

Không có nước, cảnh tiên cũng biến thành địa ngục.

Chàng vỗ vỗ vào bụng pho tượng Di Lạc:

- Chắc ngươi cũng khát lắm, ta đi kiếm miếng nước cho hai đứa mình uống.

Xem ra, nơi đây là một cái đảo, trên đảo có cây cối hoa cỏ, rất nhiều thứ chàng ít bao giờ thấy, cây ba tiêu đầy những trái, xem ra trái nào trái nấy như một cái bánh bao.

Chàng ăn xong vài trái ba tiêu, lại càng khát nước, bèn bẻ một cành đầy những trái đem đi, sau đó rồi chàng cũng tìm ra được một con suối chảy vòng quanh.

Cho đến bây giờ, chàng mới biết, thì ra mùi vị của nước ngon ngọt như thế, còn dễ uống hơn Trúc Diệp Thanh thượng hảo hạng nữa.

Ăn xong mấy trái ba tiêu, chàng mới sực nghĩ ra một chuyện đáng sợ:

- Nếu không có thuyền bè qua lại đây, không lẽ mình sẽ sống suốt đời một mình ở trên cái đảo này sao ?

Không có thuyền bè qua lại. Chàng đã chọn một chỗ cao nhất trên đảo là một tảng đá bên bờ biển, ngồi đó chờ luôn cả mấy ngày trời liên tiếp, không thấy một hình bóng chiếc thuyền nào qua lại.

Cái đảo hoang này hiển nhiên không nằm trên con đường thuyền bè qua lại, chàng chỉ còn nước nhìn pho tượng Di Lặc cười khổ:

- Xem ra chúng ta đành phải nằm yên tại đây một thời gian, chúng ta cũng không thể sống như một chó ghẻ thế này, ít ra cũng phải có vẻ gì một tí.

Trên người chàng trước giờ vốn không đeo theo vũ khí, may mà có cái bô bằng đồng, chàng bô cái bô ra, lấy đá đập cho bằng phẳng, lấy hai cây gỗ kẹp lại làm cán, lại bờ suối mài một hồi cả hai tiếng đồng hồ, rồi cũng làm ra được một con dao có thể xài được.

Chàng không hề nghĩ đến chuyện dùng con dao này đi giết người.

Hiện tại chàng mới biết rằng, trừ giết người ra, dao còn có thể dùng vào nhiều chuyện khác.

Chàng chặt cây làm sườn, lấy lá ba tiêu lợp lên thành mái, sau đó cũng đại khái xây được một cái nhà không đến nỗi khó coi bên cạnh dòng suối, rồi lại đi thâm thập một đám cỏ đem lót dưới đất, trước hết đặt cho ông bạn Di Lặc nằm thoải mái xuống đó.

Xong rồi chàng mới nằm ra bên cạnh, nhìn ánh trăng xuyên qua kẽ lá ba tiêu chiếu xuống, lắng nghe tiếng sóng vỗ từ xa, bỗng thấy mắt mình ươn ướt, một giọt lệ lăn ra trên gò má.

Hai mươi năm nay, đây là lần đầu tiên chàng rơi nước mắt.

Gặp phải bất cứ tai nạn khổ cực tới đâu, chàng đều không sợ, chàng bỗng phát hiện ra, trên đời này, đáng sợ nhất, thì ra là tịch mịch.

Một thứ tịch mịch trống không, không nơi nương tựa, không có cái gì làm chủ tể.

Chàng quyết tâm không để cho mình đi nghĩ đến chuyện đó, chàng còn có bao nhiêu chuyện để làm.

Ngày hôm sau, chàng bèn đi dọc theo bờ biển tìm kiếm, đem tất cả những thứ gì tìm được về, trong đó có tượng Phật, có cá gỗ, còn đủ các thứ các dạng vỏ sò.

Buổi chiều, vận khí của chàng có vẻ tốt hơn, nước triều vừa xuống, chàng tìm ra được một cái rương gỗ.

Chàng cẩn thận vác về, ăn mấy trái ba tiêu xong, uống một bụng nước rồi, mới bắt đầu làm lễ mở rương ra.

Trước khi mở rương, chàng thấy trái tim mình nhảy thình thịch như một con hươu con, trước giờ chàng chưa bao giờ từng thấy mình khẩn trương hồi hộp như vậy.

Trong rương còn có một cái hộp châu báu nhỏ, đựng đầy đồ trang sức bằng trân châu, tiếc là bây giờ, chẳng dùng vào được chuyện gì cả.

Trong đó hữu dụng nhất là một cái lược, vài cây trâm, còn có hai bộ chuyện tiểu thuyết, một bộ là Ngọc Lê Kiều, còn bộ kia là Hiệp Nghĩa Phong Nguyệt Lục.

Trong rương còn có y phục xanh xanh đỏ đỏ, đều là của đàn bà.

Những thứ đó, bình thời Lục Tiểu Phụng chẳng thèm nhìn nửa mắt, bây giờ lại hứng phấn như một đứa bé vừa được thứ đồ chơi thích ý nhất, hứng phấn không ngủ được.

Cá gỗ bỏ ra có thể dùng làm chén, không cần phải uống nước phải múc bằng tay, cây trâm có thể dùng làm kim, lấy gai chà thành sợi chỉ, có thể may những đồ y phục sắc sỡ ấy thành màn cửa sổ, đầu tóc bù xù rối ren có thể dùng lược chải lại đàng hoàng, còn có hai bộ tiểu thuyết có thể từ từ ngồi đọc, tiêu khiển cho qua ngày tháng lâu dài tịch mịch.

Chàng nằm soài ra trên chiếc giường lớp bằng cỏ, trở qua trở lại, nghĩ này nghĩ kia, bỗng nhảy dậy, tát cho mình hai cái bạt tai.

Pho tượng Di Lặc đang toét miệng cười nếu có tri giác, ắt hẳn sẽ cho rằng gã này lại ăn lộn thuốc.

Chàng tát cho mình hai cái bạt tai còn chưa đủ, lại tát thêm bốn cái nữa, chỉ vào mũi mình mắng lớn lên:

- Lục Tiểu Phụng, Lục Tiểu Phụng, sao ngươi biến ra ngu ngốc hồi nào vậy, chỉ ngồi đó mà tính chuyện chi li như đàn bà con gái, không lẽ ngươi tính ở đây cả đời sao ?

Trời còn chưa sáng, chàng đã dậy, chọn một con cá gỗ lớn nhất, đục một lỗ, bỏ đầy nước vào, sau đó lấy vải quần bọc một bao ba tiêu lại, đeo lên vai, vỗ vỗ bụng Di Lặc vài cái nói:

- Tôi không phải như ông, cả ngày ngồi phệt ra đây, từ đây về sau, tôi và ông không thể nào ở với nhau cả ngày ở đây được nữa.

Chàng đã quyết định đi thám hiểm, tìm xem quanh đây còn có người nào khác không ? Có còn chỗ nào trở về được không ?

Dù chàng biết khu rừng dày đặc đó đầy những nguy hiểm, cũng không cải biến được lòng quyết tâm của chàng.

Mỗi sáng sớm chàng lại bắt đầu khởi hành, chiều về lại, gót giày đi đã muồn mòn rách, gai góc đâm đầy cả thân hình.

Trong rừng nơi đâu cũng đầy những rắn rít cực độc có thể cắn chết người như không, thậm chí còn có thứ cây biết ăn thịt người.

Có vài lần chàng đã suýt mất mạng, nhưng chàng không hề bận tâm.

Chàng tin rằng nếu mình có quyết tâm, bất cứ ở nơi nào cũng có thể kiếm ra một con đường thoát thân.

Ngày tháng qua mau, thấm thoát mà đã được một tháng, chàng cơ hồ đã lục lọi hết từng tấc đất trên cái đảo này.

Trừ cặp giò vừa đau nhức vừa sưng vù ra, và thương tích đầy mình, chàng chẳng tìm được có gì khác.

Trên đảo không những không có người, ngay cả chồn thỏ các loại dã thú cũng không có một con, nếu là người khác, nhất định đã tuyệt vọng.

Nhưng không phải Lục Tiểu Phụng.

Tuy chàng đã kiệt quệ, chàng vẫn chưa nản lòng, vào lúc hoàng hôn của ngày thứ ba mươi ba, chàng bỗng nghe hình như có tiếng nước chảy từ một bên kia núi chỗ có dãy đặng la che kín mít. Chàng vạch đặng la ra, phía trong bỗng thấy có khe hở, vừa đủ một người đi lách qua.

Có điều, càng đi sâu vào trong, càng thấy khoảng trống từ từ rộng ra.

Trong khe núi hình như có ánh sáng, tiếng nước chảy vốn rất khó nghe, bây giờ đã bắt đầu rõ ràng.

Rót cuộc chàng đã tìm ra một con suối còn trong hơn, đi dọc theo con suối, bỗng thấy có thứ gì trôi trong nước, chỉ bất quá là một đóa hoa lan đã bị khô héo.

Nhưng chàng vẫn nhặt đóa hoa lan lên, trước giờ chàng chưa hề thấy hoa lan ở nơi đây, chỉ cần có một điểm gì bất bình thường, chàng sẽ không bỏ qua.

Lần này chàng không bị thất vọng.

Hoa lan tuy đã héo, nhưng trên lá còn thấy được dấu vết có người đã ra công cắt xén.

Chàng hứng phần đến độ hai bàn tay muồn run cả lên, trên đảo này, ngoài chàng ra, nhất định còn có người, chàng bỗng nhớ tới Đào Hoa Nguyên Ký của Đào Uyên Minh.

Đi một hơi tới trước chừng nửa tiếng đồng hồ, hình thể quả thật đã bắt đầu mở rộng ra, trong hang núi đã thấy xanh rì thơm ngát, như một vườn hoa lớn thật lớn, trong đó còn điểm chuyết một dãy đỉnh đài lâu các.

Chàng nằm xoãi người ra trên thảm cỏ mềm mại, trong lòng đầy vẻ sung sướng và cảm kích, cảm kích ông trời đã cho chàng thấy lại loài người.

Chỉ cần thấy lại được con người, dù có bị họ giết đi nữa, chàng cũng cam tâm tình nguyện.

Ở một nơi Đào Nguyên xa cách nhân gian thế này, làm gì có kẻ giết người!

Hiện tại, bất cứ ai cũng đều nghĩ rằng, trên đảo nhất định có người, nhưng bất cứ ai chỉ sợ cũng không ngờ được, người đầu tiên Lục Tiểu Phụng thấy trên đảo lại là Nhạc Dương.

Không những Nhạc Dương chưa chết, y còn mặc đồ hoa lệ, mặt mày tươi tắn, xem ra còn đắc ý phi thường.

Bên thảm cỏ như nhung dưới vách núi, có một con đường đá nhỏ, y đứng ở đó lạnh lùng nhìn Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng vừa thấy mặt y đã nhảy cẫng lên như thấy quỷ, chàng kêu lên lạnh lạnh:

- Tại sao ngươi lại ở đây ?

Nhạc Dương lạnh lùng nói:

- Ta không ở đây ở đâu bây giờ ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thuyền bị lật rồi ngươi đi đâu ? Sao ta không thấy ngươi ?

Nhạc Dương hỏi ngược lại:

- Thuyền bị lật rồi ngươi đi đâu ? Sao ta không thấy ngươi ?

Y hỏi một câu in hệt như Lục Tiểu Phụng, lúc lật thuyền, quả thật Lục Tiểu Phụng không trôi đầu lên ngay.

Lục Tiểu Phụng đành phải hỏi câu khác:

- Ai cứu ngươi vậy ?

Nhạc Dương hỏi lại:

- Ai cứu ngươi vậy ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Máy hôm nay, ngươi đang ở đâu vậy ?

Nhạc Dương hỏi lại:

- Máy hôm nay, ngươi đang ở đâu vậy ?

Y vẫn dùng câu hỏi của Lục Tiểu Phụng hỏi ngược lại chàng.

Lục Tiểu Phụng bật cười, nhưng Nhạc Dương không cười, bọn họ bị đại nạn mà không chết, còn gặp lại nhau, vốn đã là chuyện khó lắm, vậy mà chẳng thấy y lộ vẻ gì cao hứng, ngược lại làm như Lục Tiểu Phụng mà chết đi thì tình cảnh có vẻ khá hơn.

May mà Lục Tiểu Phụng chẳng hề bận tâm, chàng đã biết gã thiếu niên này là quái vật:

- Có phải ngươi vốn đã tính sẵn sẽ lại nơi này, chứ không phải đi Phù Tang gì phải không ? Có điều, làm sao ngươi biết được chiếc thuyền của lão hồ ly sẽ bị nạn ở đây ? Làm sao biết sẽ lại được đây ?

Những câu hỏi ấy dù có hỏi ra, nhất định cũng chẳng có câu trả lời, Lục Tiểu Phụng thôi kệ chẳng thèm hỏi. Hiện tại chàng chỉ quan tâm có một chuyện:

- Nơi đây còn có ai nữa ? Lão hồ ly, Ngưu Nhục Thang mấy người đó cũng lại đây luôn phải không ?

Nhạc Dương lạnh lùng nói:

- Những chuyện đó ngươi không phải hỏi làm gì.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta đã lại đây rồi, tại sao còn không được hỏi ?

Nhạc Dương nói:

- Ngươi vẫn có thể trở lại đường cũ, hiện tại cũng còn kịp.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Dù ngươi có giết ta, ta nhất định cũng không về.

Nhạc Dương sa sầm nét mặt:

- Vậy thì ta phải giết ngươi.

Bàn tay phải của y xoay lên, bàn tay trái vẽ một vòng tròn, bàn tay phải bồng từ trong vòng tròn xuyên ra, chém nhanh vào cổ Lục Tiểu Phụng. Y xuất thủ chiêu thức không những quái dị, mà còn nhanh và mạnh, chỉ trong khoảng thời gian có hai mươi ngày ngắn ngủi, vũ công của y hình như đã tăng tiến lên nhiều lắm.

Vũ công vốn không phải là may mắn mà có, nhưng thật tình y tiến triển nhanh quá, đến mức có thể nói là kỳ tích. Chỉ có một chiêu đó thôi mà đã bức Lục Tiểu Phụng không có cơ hội hoàn thủ. Lục Tiểu Phụng cả đời không biết đã gặp qua bao nhiêu cao thủ, có thể nói là thân trải trăm trận, đại địch hằng hà sa số, nhưng chàng ít thấy ai vũ công cao như gã thiếu niên này. Những thứ chiêu thức biến hóa quỷ dị như thế, trước giờ chàng chưa hề thấy qua.

Chàng búng người lên không, lùi lại tám thước. Nhạc Dương không hề đuổi theo, y lạnh lùng nói:

- Ngươi trở về đi, ta không giết ngươi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngươi giết không chết ta, ta cũng không chịu đi.

Nhạc Dương hỏi:

- Ngươi không hối hận ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta đã nói rồi, cả đời ta chưa bao giờ hối hận lần nào.

Nhạc Dương cười nhạt, y lại xuất thủ, y lập tức phát hiện ra, võ công của Lục Tiểu Phụng cao hơn mức y tưởng tượng rất nhiều.

Bất kể y thi triển ra chiêu thức quái dị nào, cũng chạm không tới chéo áo của chàng, có lúc y rõ ràng ngỡ đã trúng rồi, nào ngờ, thân hình của Lục Tiểu Phụng lác đi một cái, đã tránh đi mất!

Lục Tiểu Phụng đã có mấy lần rõ ràng có thể đánh ngã y, nhưng chàng không xuất thủ, phảng phất có ý muốn xem lai lịch võ công của y ở đâu ra, phảng phất lại không muốn đả thương y.

Nhưng Nhạc Dương làm như không hiểu, y ra tay càng mạnh bạo, bỗng nghe từ cuối con đường đá, có một người vừa cười vừa nói:

- Quý khách quang lâm, người lại làm như vậy thật không đúng cách cư xử với khách quý tí nào.

Cuối con đường đá nhỏ là bụi hoa, một người chấp tay sau lưng, đứng trong đám hoa màu sắc lẫn lộn, gương mặt tròn tròn, đỉnh đầu bị hói một nửa, nụ cười rất hòa khí trên môi, nếu không phải lão ta mặc đồ làm bằng chất liệu cực kỳ quý giá, xem ra rất giống như một ông già làm vườn.

Vừa thấy người đó, Nhạc Dương lập tức ngừng tay, bước lùi từng bước một, hai bên con đường đá cũng đều là hoa, y lùi vào bụi hoa, xoay người lại, bỗng biến mất tăm mất dạng.

Lão đầu mặt mày hòa khí đó chậm chậm đi lại, mỉm cười nói:

- Người trẻ tuổi lễ mạo khiếm khuyết, xin các hạ đừng trách móc.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười nói:

- Không sao, tôi với y là bạn lâu năm.

Lão đầu vỗ tay nói:

- Bạn bè lâu ngày gặp lại, quả thật không còn gì tốt hơn, một lát nữa đây tôi sẽ bày tiệc chúc mừng hai vị trùng phùng.

Lão lại cười nói tiếp:

- Chỗ núi non tịch mịch, ít có giai khách, chỉ cần có cơ hội gì để chúc mừng, chúng tôi nhất định không bỏ qua, huống gì là một chuyện lớn như thế này!

Lão ta nói chuyện nhàn nhã, dáng điệu an lạc thái bình, từ trong ngôn ngữ lưu lộ tự nhiên ra, Lục Tiểu Phụng là người đã trải qua bao nhiêu hoạn nạn, bây giờ nghe vào tai, chàng cảm thấy ngưỡng mộ muốn chết đi được.

Lão đầu lại hỏi:

- Không biết quý khách tôn tính đại danh ?

Lục Tiểu Phụng lập tức nói ra tên họ, trước mặt lão đầu dáng điệu hòa nhã này, bất cứ ai cũng không muốn để tâm phòng bị.

Lão đầu gật gật đầu nói:

- Thì ra là Lục công tử, tại hạ ngưỡng mộ đã lâu.

Miệng của lão ta tuy nói là ngưỡng mộ đã lâu, thật ra chẳng có lấy một vẻ gì là ngưỡng mộ.

Lục Tiểu Phụng lúc còn trẻ đã lừng danh thiên hạ, nhưng lão ta nghe trong tai, như nghe Trương Tam, Lý Tứ, A Miêu, A Cầu gì đó, không có tí gì khác biệt, đây cũng là chuyện Lục Tiểu Phụng gặp phải lần đầu. Lão đầu lại cười nói:

- Hôm nay tấu xảo chúng tôi lại có mở một buổi tiệc ăn mừng, không biết quý khách có vui lòng ghé thăm ?

Dĩ nhiên là Lục Tiểu Phụng vui lòng, nhưng chàng nhịn không nổi phải hỏi:

- Hôm nay ông ăn mừng chuyện gì ?

Lão đầu nói:

- Hôm nay là ngày đầu tiên con gái tôi ăn cơm một mình, vì vậy mọi người tụ lại, đem thức ăn hôm đó ăn thêm một trận nữa.

Ngay cả chuyện nhỏ nhặt như vậy cũng ăn mừng, trên đời những chuyện đáng mừng sợ e quá nhiều chẳng.

Trong lòng Lục Tiểu Phụng thì nghĩ vậy, ngoài miệng thì chẳng nói gì, chàng chỉ hy vọng hôm đó, con gái của lão không ăn cháo ăn bột, mây tháng trời nay, miệng của chàng đã nhạt muốn rớt cả lưỡi ra.

Lão đầu nói:

- Lục công tử chắc trong lòng đang lấy làm buồn cười, ngay cả chuyện nhỏ nhặt như vậy cũng ăn mừng, trên đời những chuyện đáng mừng sợ e quá nhiều chẳng, tôi có thể nói cho ông biết, con gái tôi hồi nhỏ ham ăn, vì vậy lần đầu tiên ăn một mình, bèn sai người làm một bàn tiệc thật lớn.

Lão nói ngay ra những gì đang ở trong lòng của Lục Tiểu Phụng, Lục Tiểu Phụng cũng không lấy gì làm kinh ngạc, lời suy nghĩ của chàng cũng như người thường, bất kỳ ai, nghe nói chuyện như vậy, cũng đều sẽ nghĩ như vậy.

Lão đầu lại cười nói:

- Nơi đây lâu lắm rồi không có khách bên ngoài, hôm nay Lục công tử quang lâm, xem ra cũng là cái may cho tiểu nữ.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Đợi tôi ăn uống hết rượu thịt của các vị rồi, các vị sẽ biết nay không phải là chuyện may mắn.

Lão đầu cười lớn, vòng tay mời khách. Lục Tiểu Phụng nói:

- Chủ nhân đa lễ, nếu tôi không thỉnh giáo tôn tính đại danh, không phải là không đủ tư cách làm khách lăm sao ?

Lão đầu nói:

- Tôi họ Ngô, tên là Ngô Minh, Ngô là chữ khẩu và chữ thiên, Minh là chữ nhật và chữ nguyệt.

Lão cười lớn nói:

- Thật ra tôi chỉ có cái mồm là ăn nhiều mà lại khoái ăn thế thôi, còn sáng như trời trăng thì ngay cả một chút xiu cũng chẳng có.

Lão cười, Lục Tiểu Phụng cũng cười.

Trải qua bao nhiêu ngày gian khổ, gặp được một người hiểu khách trọng lễ, hoà khí mà lại hoạt bát như vậy, thật cũng là vận khí.

Lục Tiểu Phụng trong lòng rất khoan khoái, không muốn cười cũng không xong.

Đi hết con đường trồng hoa, lại tới con đường trồng hoa khác, qua tới bụi hoa này, lại tới bụi hoa khác, bốn bề núi non xanh rì, trời xanh một màu như họa, phía trước có cửu khúc kiêu trên một cái hồ bán nguyệt, có thủy các lan can màu đỏ, nóc màu xanh.

Lúc bọn họ đến, trong thủy các đã có mười mấy người ở đó, có người đứng, người ngồi, có người già người trẻ, có đàn bà đàn ông, có người mặc đồ kiêu thời thượng cổ rất trang nghiêm, có người thì chỉ tùy tiện khoác lên người một chiếc áo trường bào.

Thái độ của mọi người rất ung dung, thần tình ra vẻ thoải mái, bao nhiêu phiến não ưu lự trong chốn hồng trần, đều đã bị cách trở ở bên ngoài dãy núi xanh.

Đây mới đúng là kiếp sống con người, đây mới là người hiểu biết thế nào là hường thụ sinh mệnh, Lục Tiểu Phụng trong lòng vừa cảm khái, vừa ngưỡng mộ, chàng nhìn muốn ngăn cả người ra.

Lão đầu nói:

- Nơi đây mọi người không ai câu nệ lễ số, Lục công tử xin đừng khách khí tí nào cả nhé.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Mọi người không câu nệ, tại sao còn gọi tôi là Lục công tử ?

Lão đầu cười lớn, nắm tay chàng bước lên cửu khúc kiêu.

Một người trung niên mặc y phục nhất phẩm thời Đường, eo lưng đeo đai bằng ngọc, đầu đội tử kim quan, tay cầm một ly rượu, đi lao chao lại, đưa một ly rượu cho Lục Tiểu Phụng, rồi lao chao đi mất.

Lão đầu cười nói:

- Y họ Hạ, chỉ cần có tí rượu vào là cứ nhất định nói mình là Hạ Tri Chương thời Đường đầu thai, vì vậy, mọi người bèn gọi đại y là Hạ thượng thư, nhưng y thì thích tự xưng mình là Tứ Minh Cuồng Khách.

Lục Tiểu Phụng cũng cười:

- Thảo nào y cũng có tí ngà ngà, đã làm Trung Bát Tiên, không say là không đúng rồi.

Miệng chàng thì nói, nhưng mắt thì đang chú ý một người đàn bà, người đàn bà đáng cho chàng để ý, thông thường sẽ không khó coi cho lắm.

Không chừng nàng cũng hơi cao một chút, nhưng đường nét trên thân người rất thon dài và mềm mại, toàn thân phát ra một thứ mỹ lực vô hình không thể kháng cự được, gương mặt nàng rất sáng, cặp mắt như mắt mèo một màu xanh như nước biển, lộ vẻ vừa thông minh vừa lãnh đạm, nhưng cũng đượm một vẻ gì đó lười biếng, phảng phất như chán chường với sinh mệnh.

Hiện tại nàng đang rời khỏi mọi người, đi lại chỗ bọn họ, còn chưa đến gần lắm, Lục Tiểu Phụng đã cảm thấy cổ họng khô ráo, trong bụng nóng ran cả lên.

Hình như nàng cũng có nhìn Lục Tiểu Phụng một lần, ánh mắt mèo lộ một nụ cười khinh mạn giễu cợt.

Sau đó nàng lập tức quay mặt qua, nhìn lão đầu, rồi từ từ đưa bàn tay ra.

Lão đầu đang thở than:

- Lại thua sạch hết rồi phải không ?

Nàng gật gật đầu, mái tóc dài đen nhánh lay động như sóng biển trong đêm tối.

Lão đầu nói:

- Cô còn muốn bao nhiêu nữa đây ?

Nàng đưa ra năm ngón tay, ngón tay thon dài mà chắc, biểu hiện một nội tâm kiên cường.

Lão đầu nói:

- Chừng nào cô trả lại tôi đây ?

Nàng trả lời:

- Lần sau.

Lão đầu nói:

- Được, lấy đồ trang sức của cô ra thế, lúc trả tiền lại, tôi sẽ tính lời.

Nàng lập tức đồng ý, lấy hai ngón tay cầm lấy tấm ngân phiếu lão đầu đưa ra, đi một mạch chẳng quay đầu lại, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn Lục Tiểu Phụng một nửa mắt.

Lão đầu nhìn Lục Tiểu Phụng mỉm cười:

- Ở đây chúng tôi không có quy củ gì cả, nhưng mọi người ai ai cũng phải tuân theo một nguyên tắc.

Lục Tiểu Phụng còn đang nhìn đăm đăm vào sau lưng của nàng, thuận miệng hỏi:

- Nguyên tắc gì ?

Lão đầu nói:

- Tay làm hàm nhai.

Lão ta lại giải thích:

- Nơi đây có nhà bếp có rượu thượng hảo hạng, bất cứ hường thụ chuyện gì cũng đều là thượng đẳng, nhưng giá cả cũng rất cao, người không kiếm ra được tiền, rất khó mà sống được ở đây.

Lục Tiểu Phụng cuối cùng cũng dời ánh mắt ra khỏi thân người nàng, chàng bỗng nhiên phát giác ra tài sản duy nhất trên người mình là cây đao làm từ cái bô bằng đồng ra.

Lão đầu lại cười nói tiếp:

- Hôm nay dĩ nhiên ông là khách, chỉ cần không đi đánh bạc với bọn họ, hoàn toàn không phải dùng tới một xu tiền.

Hôm nay là khách, ngày mai thì sao nhỉ ?

Lục Tiểu Phụng bỗng hỏi:

- Các vị đánh bạc thế nào ?

Lão đầu nói:

- Bọn họ thích đánh lớn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tôi lại xem được không ?

Lão đầu đáp:

- Dĩ nhiên là được.

Lão ta cười rất thoải mái:

- Chỉ bắt quá nếu ông muốn đánh bạc, nhất định phải để ý Sa Mạn.

Sa Mạn, cái tên thật kỳ quái.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sa Mạn là cái cô hồi nãy lại mượn tiền của ông ?

Lão đầu cười cười:

- Cô ta thua rất nhanh, thng cũng rất nhanh, chỉ cần không để ý một chút, không chừng ông thua luôn cả chính mình đó.

Lục Tiểu Phụng cũng cười.

Nếu mà thua được mình cho cái cô con gái này, cũng không đến nỗi gì, chẳng qua, dĩ nhiên chàng còn đang hy vọng thắng.

Trên bàn chất đầy những trăn châu và ngân phiếu, trước mặt Sa Mạn chất đầy nhất, Lục Tiểu Phụng vừa lại đó, nàng lập tức thắng liền liền.

Bọn họ đánh bạc quả thật đơn giản mà mau mắn, chỉ dùng ba hột xúc xắc, điểm số Lục Báo Tử dĩ nhiên là ăn cả bàn, Tứ Ngũ Lục cũng không nhỏ, Nhất Nhị Tam chắc chắn là thua.

Trừ một đôi ra, còn thừa một hột xúc xắc nếu là sáu điểm, cơ hội thắng bàn đó cũng rất cao.

Nàng quăng xúc xắc năm lần liên tiếp đều là sáu điểm, cặp mắt mèo đã sáng rực lên màu xanh biếc.

Người làm cái là một gã đàn ông bắt đầu đã muốn mậ, xem ra so với những người bình thường gặp ở trà lâu tửu quán hàng ngày không có điểm gì khác lạ, nhưng y rất trấn tĩnh lạ thường, thua luôn năm trận, mặt mày không hề biến đổi, ngay cả mồ hôi cũng không thấy ra giọt nào.

Bọn họ đánh bạc còn lớn hơn Lục Tiểu Phụng tưởng tượng nhiều, nhưng cách ăn thua lại không thấy tinh vi gì cả, đã không ăn gian mà cũng không giở mánh.

Chỉ cần biết một tí nghề, tới đây đánh bạc, nhất định sẽ rinh về cả làng.

Bàn tay của Lục Tiểu Phụng đã bắt đầu ngứa ngáy.